

fra Landstinget tilbagevendte Lovforslag. For ikke at foregribe noget skal det Mindretal, som jeg hører til, afholde sig fra at deltage i Afstemningen om de Ændringsforslag, hvorom der er Uenighed — ogsaa det, hvis upraktiske Karakter er særlig iøjnefaldende —, ikke stille noget Modforslag, der jo vilde blive forkastet, og ved tredje Behandling medvirke til, at Lovforslaget oversendes til Folketinget.

Christiansen: Jeg vil ogsaa gerne som Medlem af Mindretallet gøre nogle Bemærkninger. Det er rigtigt, som det ærede kongevalgte Medlem (Trier) sagde, at vi ikke agter at stemme imod disse Ændringsforslag, fordi vi mener, at det for det første i dette Øjeblik gælder om snarest at faa en Afgørelse af Sagen og derfor hurtigst muligt at lægge den i Folketingets Haand. Men i Anledning af de Bemærkninger, som den ærede Ordfører (Dalsgaard) nylig fremsatte, vil jeg gerne have Lejlighed til at sige, at baade i Dag og i Mødet forleden Dag, da Sagen var til første Behandling her, har den ærede Ordfører fremsat forskellige Betragtninger, som jeg kunde fristes til at kalde Normal-Betragtninger, Betragtninger, som ogsaa, den Gang Lovforslaget om Arbejdsløshedskasserne var for, blev fremsat fra forskellige Sider, idet man i al Almindelighed var enig om dette, som den ærede Ordfører endnu lægger til Grund for sine Betragtninger, at der bør være et passende Spillerum mellem Fagets Arbejdsfortjeneste og den Understøttelse, der ydes i Tilfælde af Arbejdsløshed. Overfor denne Betragtning, som jeg under normale Forhold vel sagtens vilde dele, vil jeg have Lov til at henvise til de ekstraordinære Forhold, der hersker, og til de Udtalelser, jeg fremsatte forleden Dag, at det ikke nytter at fremsætte teoretiske Betragtninger af den Art, naar man ved, hvordan Forholdene er i Øjeblikket, da det er en Kendsgerning, at Lønningerne og Indtægterne for en hel Del Arbejdere i forskellige Fag er saa lave, at de for at komme igennem maa have Understøttelse fra det offentlige paa forskellig Maade. Jeg nævnedes det forleden, at det er Tilfældet i mange Kommuner, idet der gives Hjælp til Brændsel og Rabatmærker af forskellig Art og Pengeunderstøttelse til dem, der har Børn. Naar Forholdet er det, at de, der har Arbejde, ikke kan klare sig med den Arbejdsindtægt, de har, er det indlysende, at man endnu langt daarligere kan klare sig med en Understøttelse, der

sættes til $\frac{3}{4}$ af Arbejdsindtægten. Dertil vil den ærede Ordfører sige, som han sagde forleden Dag, og som han gentog i Dag, at det er ikke Flertallets Mening, at de Borgere, hvem det kommer til at berøre, ikke skal have, hvad der er nødvendigt til deres Livs og deres Hjems Opretholdelse, men de maa have det ad anden Vej, gennem Hjelpekasserne og paa anden Maade. Jeg synes, at det er en meget daarlig Udvej. Under de Forhandlinger, man har ført gennem de Aar, i hvilke disse Kasser har eksisteret, naar Tiderne har været inde til Revision eller til ekstraordinære Foranstaltninger, har man været nogenlunde enig om, at hvor der skal ydes Hjælp af den Art, er det de faglige Kasser, som bedst kan kontrolere det enkelte Medlems Forhold og mest nøjeseende kan kontrolere, at Vedtægter og Bestemmelser overholdes, og at ikke en enkelt, som kunde have Lyst dertil, forbliver arbejdsløs længere end højst nødvendigt. Da der er Grund til at tro, at den højtærede Ordfører er enig i denne Betragtning, synes jeg, at det i nogen Grad er uforsigtigt at lægge en Del af Virksomheden over paa andre Hænder, fordi man principmæssigt ikke vil forlade et Standpunkt, som kan være godt i normale Tider, men som ikke passer nu, og fordi man ikke vil forlade det Grundsyn, som et Mindretal i det høje Folketing har fremsat ved dette Lovforslags endelige Behandling. Jeg tror, at det for Sagens Skyld, og jeg havde nær sagt ogsaa for Omkostningernes Skyld, havde været nok saa klogt at vedtage Folketingets Forslag, som absolut er det mest rationelle, det har derfor ikke været det Mindretal, hvortil jeg hører, muligt at slutte sig til de Ændringsforslag, som Flertallet har stillet under Nr. 2 og 3, de gavner efter vort Skøn ikke Sagen.

Indenrigsministeren (Rode): De Ændringsforslag, som gaar ud paa at begrænse Lovens Varighed, kan jeg tiltræde. Den Tidsfrist, som var sat i Lovforslaget, var udelukkende sat af praktiske Grunde, og naar det ene af Rigsdagens Ting, maaske ogsaa det andet, erklærer, at det efter Valgene vil tilendebringe Lovens Revision inden 30. Juni, kan jeg ikke have noget imod, at denne Tidsfrist nu indsættes i Lovforslaget.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 2, stillet af et Flertal, kan jeg henvise til de Udtalelser, som den ærede Ordfører (Dalsgaard) fremsatte. Med Hensyn derimod til Ændringsforslag Nr. 3 nødes jeg til at gøre nogle Bemærkninger. Flertallet ud-